

Oznanila

Župnija Dobropolje - Videm,
Letnik 48

št. 26, 19. december 2021

BOŽIČ 2021

Zadnje čase smo bili pogosto zasipani s slabimi novicami. Ne le o širjenju epidemije, še bolj pogosto o protestih, sovraštvu in vedno večjem razkolu v družbi. Bog pa nam v božičnih praznikih oznanja veselo novice, da nas On tako ljubi, da vedno znova pošilja svojega Sina, ki nam prinaša rešitev, mir, tolažbo in veselje. Prisluhnjimo slavospevu angelov:

SLAVA BOGU NAVIŠAVAH IN MIR LJUDEM, KI SO DOBRE VOLJE.

Vsem želimo, da bi to veselo novice sprejeli in bili odprtega srca za vse veliko, lepo in dobro. Lepo praznovanje in Božji blagoslov v prihajajočem letu želita

vaša duhovnika in diakon

Kaj pravi gospodarski svet, ključarji in člani ZPS

Pred kratkim smo imeli sestanek gospodarskega sveta, ključarjev in ŽPS. Vsak ima svoje območje, vsi pa gradimo našo župnijo in si prizadevamo, da bi bila živa in dejavna, predvsem, da bi vsem prinašala tisto, kar je njen temeljni namen – ODREŠENJE. Odrešenje je izključno duhovna stvar, ki pa se v veliki meri nanaša tudi na vsakdanje življenje, ki pa je v glavnem materialno.

Na vseh srečanjih je bilo v ospredju veliko delo, ki smo ga naredili na cerkvi sv. Antona. Novo ostrešje, nova kritina, strelovodi in bunka s križem na zvoniku je delo, ki bo, če ne bo kake nesreče, narejeno za 100 let. Gospodarski svet in ključarji so poudarjali, da je bilo mogoče premalo priprave na delo v vaseh, ki spadata pod ta zvon. Pripovedovali so izkušnje zlasti iz Kompolj in Podpeči, kjer so velika dela načrtovali in pisno sporočali vsaki hiši vsaj dve leti vnaprej, jih seznanjali s približnimi stroški in zbirali denar. Vsaka družina se je obvezala, da bo prispevala v nekaj letih približno vrednost ene plače. Ključarja iz Zdenske vasi in Ceste sta se obvezala, da bosta podrobneje obvestila vse hiše v svojih vaseh naknadno, saj vidimo, da župnijska Oznanila le ne dosežejo vseh faranov.

Ponovno pa se moramo mnogim

zahvaliti za velikodušno pomoč, saj si vsak lahko misli, da se več kot 100 tisoč ne zbere lahko. Vse, ki vam je mogoče, vabimo, da priskočite na pomoč. Delo je opravljeno in to kakovostno, tudi plačilo ne sme izostati. Dela pri drugih podružnicah v glavnem počivajo. Potrebna bo podobna obnova tudi v Podgori, a sedaj moramo najprej poravnati dolg. V Ponikvah bo naslednje leto občina s pomočjo župnije uredila dvorišče med cerkvijo in mežnarijo, ki so ga pred leti ob kopanju kanalizacije razkopali. V Kompoljah so zelo moteči sedanji zvonovi. V Podgorici občasno obnavljajo svetnike, ki so polni lesnih črvov. Zaradi črvov bi radi zamenjali tudi klopi v Podpeči. Bili pa smo vsi enotni, da je najbolj važno, da so strehe v redu in se ne dela škoda.

Predlog je bil, da bi v Kompoljah bila sobotna maša v zimskem času raje ob 16.00 kot ob 18.30. Sklenjeno je bilo, naj se vpraša tiste ljudi, ki prihajajo k tej maši.

KAKO BOMO LETOS PRAZNOVALI BOŽIČNE PRAZNIKE

Božična devetdnevnica se bo končala v četrtek. Vse večere lepo vabljeni. Ves čas je še priložnost za sveto spoved. Prav tako bomo z veseljem obiskali na domovih vse, ki v cerkev ne morete, in vam prinesli sveto obhajilo.

Blagoslovljena voda za kropljenje na svete večere bo pred župniščem dan pred praznikom. V cerkvah že nekaj časa ni blagoslovljene vode, zato jo toliko raje uporabljajte po domovih, saj nas ona spominja našega krsta, največjega dejanja v življenju, in odganja moč hudega duha, ki preži kakor rjoveč lev, koga bi požrl. Ustavimo se mu v veri in molitvi. Na seji ŽPS pa so predlagali, da bi v cerkve namestili posebne posode za blagoslovljeno vodo na podoben način, kot je razkužilo za roke.

Betlehemska luč bodo skavti prinesli v našo cerkev na 4. adventno nedeljo. Po večerni maši in potem še dva dni jo boste lahko dobili.

SVETI VEČER je poseben večer v letu. Ni človeka, ki bi ta večer ne čutil neko domotožje po Bogu in večnosti. Kristjani ga praznujemo posebno lepo. V naši župniji so mnoge čudovite navade, ki nas bogatijo. Ne zanemarimo jih! Zlasti pa naj vsa družina pokropi in pokadi domove, se zbere ob jaslicah in v molitvi prosi za blagoslov Boga, ki je v podobi otroka prišel med nas.

MAŠA NA SVETI VEČER ob 17.00 bo v farni cerkvi za vse, ki ne

morete k polnočnici. Ob 22.00 bo polnočnica v Ponikvah, opolnoči pa v farni cerkvi.

Na sveti dan pa bodo svete maše ob 8.00 v Podgori, ob 9.00 v Kompoljah, ob 10.30 in popoldne ob 16.00 pa v farni cerkvi.

Dan po božiču je praznik **svete družine, god sv. Štefana in dan samostojnosti in enotnosti**. Vabljeni k svetim mašam in molitvi za našo domovino. Predsednik vlade se posebej zahvaljuje za vse molitve, ki jih namenjamo za domovino in naš narod. Veseli smo, da kljub nasprotovanju nekaterih vlada uspešno dela in dosega izredne rezultate.

Trikraljevska akcija, v kateri zbirajo otroci pomoč za misijone, bo potekala po božičnih praznikih. Pred začetkom naj odgovorni zberejo vse nastopajoče in jim dajo navodila, kako naj akcija poteka. Zbrane darove bodo prinesli na praznik TREH KRALJEV k večerni sveti maši. Pa tudi adventne darove naj otroci ta večer prinesejo na oltar, saj je to njihov dar za lačne otroke v misijonih.

Staro leto bomo sklenili s sveto mašo na Vidmu ob 8.00, v Ponikvah in Kompoljah pa ob 10.00 in povsod zapeli zahvalno pesem.

Novo leto pričnimo s sveto mašo in molimo za pomoč in blagoslov, saj je polno negotovosti in smo Božje pomoči zelo potrebni.

OB SMRTI SVOJCEV SO DAROVALI:

Ob smrti ROMANA GAČNIKA so dali dar za cerkev in za 1 mašo domači, za 2 maši je dal Jaka Ahačevčič, po 1 mašo pa Škodovi iz Pdg., Janez in Jernej Gačnik iz Pon. in Tomažinovi.

V Kanadi v Torontu je umrla KAROLINA KASTELIC iz Zg. Vedno je rada pomagala domači župniji. Tudi v domači župniji bosta 8. in 30. dan. Za 2 maši pa je dal tudi Janko Kastelic.

Ob smrti KONRADA PIKA SO DAROVALI:

Hčerka Brigita dar za cerkev in za 3 maše, žena, sinova Roman in Andrej pa vsak po 2 maši. Dar za cerkev in po 1 mašo so dali tudi Povzinovi ter Franc in Jože Klinc. Nečakinja Gabi iz Avstrije je dala za 5 maš, Joži Klinc in Irena Oražem pa po 1 mašo. Razume se, da gredo sedaj vsi darovi za cerkev za dolg pri cerkvi sv. Antona.

BOŽIČNA ZGODBA

MILOST SVETEGA JOŽEFA

Lucija je pri desetih letih izgubila mamico. V najobčutljivejših najstniških letih je oče dobil zunaj zakonsko partnerico, ki pa nikakor ni hotela postati Luciji nadomestna mama. Ko je dobila polsestro, je oče stopil do Lucijine babice v želji, da jo sprejme k sebi. Čeprav je babica že nekaj let živela v umirjenem svetu brez pokojnega moža v enosobnem mestnem stanovanju ob spremljavi Radia Ognjišče, ni niti za trenutek premišljala: »Dragi zet, tudi sama sem opazila, da ti je moja vnukinja v napoto. Vem, da skrbiš, da je lepo oblečena, da ji materialnih stvari ne primanjkuje, ne daješ pa ji oče-

tovskega zavetja in tudi tvoja žena moji vnukinji ne daje topline, ki jo mora otrok prejemati od mamice. V dolgih telefonskih klepetih mi je že večkrat potarnala, da vidita le njeno polsestro, ki jo zasipata z drobnimi pozornostmi in ljubkovanjem. Do Lucije sta hladna in skrbita le za njene fizične potrebe.«

»Spoštovana tašča! Z mojo lepotico ugotavljava, da Luciji ni nič do nje, pa tudi njena polsestra je ne mara. Kadar smo vsi skupaj, močno trmoglavijo, se jezi, cepeta z nožicami. Jasno se vidi, da ji je Lucija antipatična. Mislim, da bi bilo najbolje za njeno polsestro in mojo partnerico,

da se Lucija preseli k tebi. Sedaj ko je zaključila osnovno šolo in bo obiskovala srednjo šolo v mestu, se mi tudi zdi, da bi na ta način Lucijo obvarovali pred izgubo časa, ki bi ga porabila za vožnjo z avtobusom ali vlakom,« je modroval zet. »To je od tebe zelo grdo, da si okupiran s partnerko in v Luciji ne vidiš otroka, ki je izgubil mamico. Kolikokrat si moji hčerki Verici govoril, kako jo imaš rad! Sedaj pa se do sadu vajine ljubezni obnašaš tako odklonilno. Solanje v mestu ti je le izgovor, da se znebiš. Vidim, da si na svojo prvo ženo čisto pozabil, še več, tudi vajine deklince Lucije nimaš rad. Vem, kako si bil vesel ob novici, da je po nekaj letih zakona Verica zanosila. Ti si tudi izbral ime Lucija, ker si povsod govoril, da je rojstvo prineslo novo luč v tvoje življenje. Tedaj si vzhičeno razlagal, da je Lucija sonce vaše družine. Ko si po smrti žene in mamice Verice našel novo simpatijo, si na vse izrečene besede preteklih let pozabil. Čeprav z novo gospo živita že nekaj let, se bojim, da med vama ni ljubezni, temveč le simpatija in želja po telesnosti. Ko vprašam vnukinjo, če kaj molite, mi pove, da moli sama, kadar ji je hudo, skupaj pa ne molite niti pri jedi, kaj šele ob večerih. Tudi v cerkev ne greš. Dokler ni bila pri birmi, si jo vozil k maši, sam pa si tedaj imel čas za dopoldanski prigrizek v bližnjem bistroju. Ali si šel kdaj z Lucijo v restavracijo? Vnukinja mi je že večkrat potožila, da ji je dolgčas ter da komaj čaka počitnic, ko pride k meni v mesto. Zadnje leto mi je vedno, ko si prišel ponjo, z vlažnimi

očmi v objemu šepetala: rada bi bila pri tebi, ker je prijetno. Zaradi tega jo sprejemem. Trudila se bom, da bo začutila vsaj malo materine ljubezni. Od tebe pa pričakujem, da jo boš večkrat obiskal, popeljal po mestu in se z njo pogovarjal,« je bila odločna babica Joži.

Zetu je odleglo. Odlično, odločila se je, da jo sprejme. Vse očitke, da je z novo ljubeznijo pozabil na mašo, zakrament spovedi, versko življenje in toplino, ki bi jo moral podvojiti do hčerke ob izgubi mamice, je porinil v stranski kot duše. Je že res, da mu je vest očitala, da se svojemu otroku ne posveča, vendar se je tolažil, da mora imeti svoje življenje, Lucija pa ga bo tudi imela, ko odraste. Čeprav je njegova vest postajala ob zemeljskih užitkih vse bolj kosmata, se je trudil, da te misli spodi. Rekel je: »Ti si najboljša babi. Za Lucijo bom skrbel, da bo še naprej imela najboljše znamke garderobe, pa tudi tebi bom kupil odlične superge, da boš na sprehodih z vnukinjo najbolj kul babi v supergah. Prosim, izpolni mi še željo in pokliči vnukinjo, da dovoliš, da se preseli k tebi.«

Babica in Lucija sta že naslednji teden začeli skupno življenje. Ko je prihajala iz šole, jo je vedno čakala sveža enolončnica. Babi je te juhe znala skuhati na sto in en način. Skupaj sta pogosto pekli sladice. Lucija je z interneta povzemala številne recepte. Pri piškotih je znala narediti vsak detajl. Z njimi je razvajala sošolke in sošolce, ki so ji ljubkovalno rekli Lučka. Ko je na božični sejem, ki ga je šola pripravila za šolski sklad,

povabila tudi očeta, je nekaj dni sanjala le o tem dogodku, kako si bo to popoldne oči vzel čas zanjo. V vrečko je za očija dala najlepše piškote. Tudi polsestre in krušne mame na prigrivanje babice ni pozabila. Ob dogovorjeni uri je iz šolske avle nestrpno pogledovala proti vratom. Očija ni bilo od nikoder. Šele ob koncu sejma, ko so že pospravljali, je privihral. Lucija ga je opazila. Hitro je stekla k njemu. Takoj jo je opazil, kako prikupno, z navihanimi očki teče proti njemu. Hotela ga ja objeti in popeljati do razredničarke. Oče pa je že iz žepa potegnil stotak in rekel hčerki: »Daj ga v škatlo za šolski sklad. Meni se mudi domov, kjer me čakata žena in otrok!« Lucija je presenečeno zašepetala: »Oči, pojdi z menoj do stojnice, da te predstavim razredničarki in ti dam piškotke, ki sem jih spekla za vse vas. Potem te

bom popeljala po mestu, da vidiš okrasitev. Morda bova šla še na tortico, od kjer bova opazovala mestni vrvež!« Oče ji je odgovoril: »Danes nimam časa. Tvoje ocene vidim v redovalnici, kar takšne naj ostanejo. Ob prvi priložnosti te pokličem. Pa babico pozdravi!« Odhitel je iz šole. Še ozrl se ni, da bi pomahal hčerki. Lucija je razočarana odšla do stojnice, se usedla, stisnila ustnice. Razredničarka, ki je to videla, je takoj zaznala, da je z odnosom očeta do hčerke nekaj hudo narobe. Pridesla je, objela Lucijo in jo tolažila: »Tvoj oči je dober, poglej, koliko je prispeval za šolski sklad. Gotovo danes nima časa, si ga bo vzel pa kdaj drugič.« »Bojim se, da nikoli. Razredničarka, še toliko ni hotel počakati, da bi mu izročila vrečke piškotov. Eno sem pripravila zanj, eno za pol sestrico in eno za njegovo gospo.

Čeprav me od septembra ni videl, ker me nikoli ne povabi konec tedna domov, ni imel niti ure časa, da bi šla na sprehod po okrašenem mestu. Koliko lučk je vse vsepovsod, v mojem srcu pa je tema. Rajši bi videla, da bi bil mrtev, kot da me ne sprejema. Razredničarka, prosim, sprejmite te tri vrečke slaščic za svojo družino,« je roteče zaključila. Razredničarka jo je privila, skupaj sta zajokali. Solze so spirale rano srečanja z očetom, brazgotina pa je ostala.

V naslednjih letih se je nadaljeval očetov hladen stik s hčerko. Lucija je oporo našla v babici. Zelo pogosto sta hodili v opustošeno cerkev svetega Jožefa na Poljanah. Babica je vedno govorila, da se mora svetega Jožefa prositi za srečno zadnjo uro in za pomoč pri družinskih nesoglasjih. Lucija pa je v stiskah, kadar bi potrebovala očetovo pomoč, primerjala svojo usodo z zazidanim oltarjem svetega Jožefa. V težkih trenutkih ji je pred oči vstopil ujetnik sveti Jožef. Ko so dovolili ogled tega Plečnikovega oltarja, je skupaj z babico odšla skozi ozko odprtino ob oltarju cerkve, ki jo je povojna oblast namenila za filmski studio. Kljub majhni lučki je žarel kip svetega Jožefa z Jezusom, ki ga je izdelal kipar Božidar Pengov. Lucija se je vedno, ko je bila v urah žalosti, ko se ji je zdelo, da se je nebo nad njo popolnoma zaprlo, spomnila na ta dogodek. Tudi sama se je počutila kot ujetnica, ki ne more zaživeti svoje mladosti. V kipu, kjer Jožef ne zadržuje malega Jezusa, temveč ga z rokama varuje, da ne bi padel, in ga hkrati usposablja za

svobodo in samostojno pot, je videla svoje sanje. Ob spominu na ta prizor je v njej rastle zaupanje, da je sveti Jožef tudi njen krušni oče, ki jo bo v tišini in darovanju skoraj neopazen s konkretnimi dejanji pripeljal do miru in sreče srca.

Lucija se je po končani srednji šoli vpisala na zdravstveno fakulteto. Tudi tu s študijem ni imela težav. Vse bolj pa se je srečevala z mislijo, kako je sama. Babica ji res veliko pomaga, njeno srce pa je hrepenelo po ljubezni, ko ji bo fant, bodoči mož rekel: Lepa si, rad te imam! Hrepenela je, da bi prosti čas preživljala s fantom v pogovorih o načrtih za prihodnost. Morda se bi pogovarjala o hiški, vrtu z rožami in zelenjavo, o otrocih, o ljubezni in prijateljstvih, potepanjih po hribih, smučanju, obisku cerkve, opere ali športnega dogodka. Kako je hrepenela po bližini in toplem družinskem kotičku, ki se je razblinil po mamini smrti. Ni si želela potovanj v butične destinacije, niti visoke mode, še manj pa razkošnega stanovanja, želela si je le nekoga, ki jo bo držal za roko na sprehodih, v kateri bo čutila varnost in toplino. Vse te sanje so se ji v poznem poletju zadnjega letnika uresničile. V tistih mesecih je bila kot v rajju. Babica je kmalu opazila veliko spremembo. Lucijo je opozarjala, da naj ne bo naivna, ker ve, da hrepeni po neskončni lepoti družinske sreče. Na to življenje pa se je treba pripravljati. Mlade pogosto zanese v spolnost in so vse premalo pripravljene na lepo, a tudi zahtevno družinsko življenje. Zato pogosto prihaja do menjave

partnerjev ali ločitev. Lucija je ob takšnih naukih babici dejala: »Babi, vse to z mojim fantom veva. Bodi tudi ti srečna, da se dobro razumeva.« Sredi novembrske sivine je Lucija ugotovila, da je noseča. Fant jo je zavrnil, da on nima nič s tem. Predlagal ji je, naj naredi splav. Ko je sporočila očetetu, da bo dedek, je nekaj jecljal. Čez nekaj ur jo je poklicala očetova gospa. »Smrklja, kaj vznemirjaš mojega moža. Prosim, da ga pustiš pri miru, ker midva imava svoje življenje. Mislim, da si dovolj stara, da veš, kako se takšnim rečem streže.« Lucija je zbrala pogum: »Toda gospa, to je umor človeka, ki se ne more braniti. Vi hočete odvrniti mojega očeta od resnice in realnosti. Hočete ga odvrniti od razmišljanja o novem življenju. Česa takšnega vendar nisem pričakovala od vas!« Očetova žena je posmehljivo in v zaničljivem tonu dejala: »Midva znava poskrbeti, da je nama lepo, zato imava le enega otroka. Čeprav so nas ljudje nekaj časa spraševali, kdaj bova zibala še kakšnega, sem jim povedala, da se midva raje zibljeva med palmami na eksotičnih otokih, da pijeva življenje v vsej sladkosti. Kakor si boš postlala, tako boš spala. Sedaj pa pusti svojega očeta pri miru in ga ne vznemirjaj. Poskrbela bom, da bo zamenjal telefonsko številko!« Lucija ni ničesar odgovorila. Ker je bila blizu cerkve svetega Jožefa, je vstopila. V prostrani ladji skoraj ni bilo ljudi. Šla je proti oltarju, kjer je bil osvetljen sveti Jožef. Od njega so se odbijali žarki. Zazdelo se ji je, da jo Jezušček gleda še s posebno milino.

»Kaj naj storim? V šoli so nas učili, da lahko po nekaj mesecih pride do post abortivnega sindroma. Mesece in celo leta se žene soočajo s težavami na čustvenem in psihičnem področju. Medicina lahko veliko naredi, ne more pa izbrisati občutka krivde, tesnobe, nemira, jeze in izbruhov besa, težav v odnosu do ljudi, v katerih vidi samo sovražnike.« Opazovala je Jezuščka, ki sta ga spremljali varni Jožefovi roki. »Moj otrok ne bo imel očeta. Sveti Jožef, zakaj si to dopustil meni. Ali ne vidiš, da sem že sama otrok brez očetove ljubezni?« je hlipala, ko je odhajala proti izhodu. Na oglasni deski ob izhodu je prebrala napis: Poiskati pomoč v trenutkih krhkosti in stiske je velikokrat že prvi korak in prvo znamenje poguma. Poleg je bila telefonska številka Frančiškanskega družinskega inštituta in Rahelinega vinograda. V naslednjih dneh je po nasvetih dobrih ljudi zbrala dovolj poguma. Otrok, ki ga nosim, bo zagledal luč sveta. V spovedi je pred duhovnikom potarnala Jezusu svoje težave. Duhovnik ji je čestital k pogumni odločitvi. Rekel ji je: »Sedaj smo sredi adventa. To je čas mehkode, toplih src in hvaležnosti za vse, kar nas doleti. Življenje sprejeti takšno, kot je, ne takšnega, kot si ga mi želimo. Le na tak način bomo je treba na božič čutili mir v duši, le na takšen način bomo ob koncu našega življenja, ki je en sam advent pričakovanja, srečanja z nebeškim Očetom, slišali besede: *»Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«* Bodite

ponosni na življenje, ki ga nosite, in prosite svetega Jožefa, zavetnika družin, da vam bo pomagal.« Lucija je odšla pomirjena iz spovednice. Ko je povedala babici, da bo postala prababica, je na adventnem venčku prižgala svečke, zmolila sveti angel za malo dete in se zahvalila Bogu za zgled, da je tudi za božjega Sina izbral bedo betlehemskega hleva in ne razkošnih vil in razuzdanega življenja. Lucijo je opogumljala: »Lucija, stanovanje imaš, z mojo pokojnino in tvojo štipendijo bova poskrbeli za najnujnejše za dojenčka, čeprav se njegov oče in dedi ne zmenita zanj. Vedi, da je krivico težko prenašati, vendar mnogo bolje, kot pa krivico delati.«

Ob rojstvu deklice je Lucija izbrala lepo svetopisemsko ime Sara, kar v hebrejščini pomeni princesa. Mala deklica je bila resnično prava princeska, ki so jo pogosto ljubkovale Lucijine sošolke, kadar je imela študijske obveznosti. Sara je prinesla v babičino stanovanje toplino doma. Luciji so v naslednjih letih pomagali z urniki delovnega časa, da je bila lahko v času njene odsotnosti Sara v vrtcu. Življenje je mirno teklo, za kar se je babica zahvaljevala tudi priprošnji svetega Jožefa, zavetnika družin. Le kadar so imeli v vrtcu predstavitev skupin, je mala princesa pogrešala očija, ki ga ni nikoli videla. Tudi dedija bi težko spoznala v množici, saj je prišel na obisk le za njen rojstni dan. Ko je babica odšla po zaslužen plačilo k Bogu, se njuni življenji nista bistveno spremenili. Sara je obiskovala šolo in glasbeno šolo. Ob koncu tedna je hodila k skavtom. Lucija se je trudila tudi z nadurami v bolnišnici, da je bilo za kakšen priboljšek. V najstniških letih je Sara še kako pogrešala očeta, ki bi jo pohvalil, spodbujal in vodil v izkustvo življenja in resničnosti. Lucija se je bala, da bo tudi Sara doživela grenak pelin prevaranosti, zato jo je vsakič, ko je odšla na tabore, opominjala: »Boj se fantov, najbolje je, da se jih izogibaš. Tudi sama sem se srečala s takšnim prevarantom.« Sara mamici teh nauk ni zamerila, saj se je zavedala, čez kaj je morala iti. Kljub temu pa si je želela, da bi imela očija, ki je ne bi le zadrževal doma, ampak bi ji podajal življenjske resnice za odločitve, za svobodo

in za zaupljive odhode na druženja pri skavtih in z drugimi sovrstniki v zdravi družbi. Pogrešala je očeta, ki bi bil neke vrste varuh, upravitelj in spodbujevalec dobrega v družini. Kako ponosna bi bila, če bi jo prišel iskat po končanem skavtskem srečanju, sedaj pa mora vedno paziti, da ne zamudi mestnega avtobusa. Sara je bila že na pragu polnoletnosti. Lucija je spoznavala, da se njun odnos spreminja, da hčerka ni več otrok, ki bi potreboval predvsem fizično skrb matere. Tako je vse bolj čutila veliko osamljenost, čeprav je imela komaj štirideset let. Vse pogosteje se je zavedala, da sanja o možu, ki bi ji rekel, da jo ima rad, ji prinesel rožo, jo poljubil, kdaj pa kdaj pocrkjal s kavico ali čajem, odšel z njo na sprehod ali jo opogumil, da bi vozila avtomobil, da bi šla z njim na krajši oddih, na ogled predstave ali pa da bi se sprehodila po mestnem parku in bi bila skupaj pri maši. Že zdavnaj se je sprijaznila z usodo Prešernove nezakonske matere in Cankarjeve matere mučenice.

Ko je začel razsajati koronavirus se je Lucija z vso profesionalnostjo posvečala bolnikom. Iz bolnišnice je prihajala po napornem delu utrujena. S Saro se ni veliko pogovarjala, ker se je bala, da ji prinese okužbo. Sara jo je večkrat tolažila: »Mami, ne vznemirjaj se, saj sva obe cepljeni. Če zboliva, upajva, da bolezen ne bo prehuda!« »Sara, ti se z najtežjimi bolniki še nisi srečala. V javnosti se sliši predvsem, kako del neodgovornih ljudi zanika resnost tega virusa. Ko zbolijo, pa iščejo pomoč pri nas, zdravstvenih

delavcih. Če ne bi imela čuta za bolnike, bi jih vprašala, čemu so prišli v bolnišnico, če ni tega zloglasnega virusa. Vendar v bolnišnici pomagamo vsem. Najhujši bolniki so v komi, priklopljeni na aparate, nad njimi ves čas bdi zdravstveno osebje. Vse sobe spremljamo po videokamerah. Ko aparature začnejo piskati, pohitimo do bolnika. Najhuje je, če se to hkrati zgodi pri dveh,« je pripovedovala Lucija, ki skrbi za bolnike ni mogla opustiti niti takrat, ko je zaprla vrata bolnišnice po končanem dvanajsturnem dežurstvu.

Ob začetku poletja se je s korona virusom okužil tudi petinštiridesletni inženir Luka. Dolgo je živel na podeželju pri starših in sestrični družini. Vedno se je šalil, da je najboljši in najcenejši hotel MAMA. Pred nekaj leti je s prihranki in posojilom kupil stanovanje v mestu, v katerem je bil med tednom. Konec tedna je vedno preživel pri starših. Luka je bil eden tistih, ki se je na zloglasni virus požvižgal. Sodelavcem, ki so ga spodbujali, naj se cepi, je odgovarjal, da morajo to storiti tisti, ki imajo slab imunski sistem in so se že srečali z abrahamom. Ob večerih je rad pohajal po mestu in firbcal, kaj poreko ljudje, nasprotniki protivirusnih ukrepov. Sredi tedna ga je ponoči napadla vročina, izgubil je okus. Vzel je dopust in počival v stanovanju. Testirati se ni hotel, ker on ni priznaval te bolezni. V treh dneh je hudo zbolel. Kuhala ga je vročina, predvsem pa je imel težave z dihanjem. Poklical je starša, ki sta obvestila tudi zdravnika. Že čez ne-

kaj ur se je znašel v bolnišnici. Še je trmoglavil: »Ne obvestite sodelavcev, saj se bodo norčevali z mene, ker ukrepov za zaježitev širjenja koronavirusa nisem upošteval, saj sem hotel dokazati, da ta virus ne obstaja.« V izmeni je bila tudi Lucija, ki se je sama pri sebi jezila: Ponovno je prišel eden od junakov, za katere ne obstaja ta nalezljivi virus. Tudi ta je kriv, da ne smem koristiti dopusta. Te zlobne misli je prepodila s preverjenim receptom – očenašem in priporočilom svetemu Jožefu. Zdravnik je hitro postavil diagnozo in način zdravljenja: hitro napredujoča pljučna endemija, umetna koma, traheotomija, vzdrževanje kanile, mehanska ventilacija. Luka je bil dodeljen v njeno oskrbo. V prostem času je večkrat zavila v bližnjo cerkev svetega Jožefa, kjer je prosila tudi za zdravje bolnikov, ki jih je oskrbovala. Spoznala je, da ji vse pogosteje uhaja molitev tudi za Luko: Bog, daj da Luki uspe. Daj mu še eno priložnost. Kaj pa imam z njim? Še nikoli ga nisem videla, je pač eden od mnogih pacientov, ki jim poskušam lajšati bolečine v več kot petnajstih letih dela na intenzivnih oddelkih, je Lucija podila čudne misli. Po nekaj tednih je Luki uspelo zadihati z lastnimi pljuči. Tedaj je bila ob njem Lucija. Z rokami in šibkim glasom je sestri dopovedal, da hoče ogledalo. Lucija je oklevala, ker je odziv najtežjih kovidnih bolnikov, ki so preživeli, že poznala ob srečanju z lastnim telesom. Luka je nekaj časa kar strmел v ogledalce: Kako sem shiran, ali sem to res jaz? Ko se je v naslednjih dneh srečal še

s svojim nebogljenim telesom, ki je bilo skoraj brez mišične mase, je postal zmeden. Sploh ni vedel, kaj se je dogajalo z njim. To je bil težko soočenje za Luko in tudi za Lucijo, ki je bila vajena takšnih prizorov. Običajno se je zdravstveno osebje v takšnem trenutku razveselilo, ker so rešili človeka pred smrtjo, hkrati pa so se zavedali, da bolnika čaka še težka pot rehabilitacije. V naslednjih tednih je Luka že toliko okreval, da je lahko odšel v drugo bolnišnico, kjer je sledila rehabilitacija. Vsemu zdravstvenemu osebju se je zahvalil, Lucijo pa je poprosil, da ga pokliče, kadar koli bo imela čas.

Lucija je dokončno spoznala, da to niso le čustva pomoči bolnemu človeku, ampak da gre za nekaj več. V naslednjih dneh ji je kar nekaj manjkalo, ko ni bilo Luke na oddelku. Opogumila se je in povprašala, kdaj lahko pride na obisk. Ko sta si podala roki, sta začutila toploto, ki je bila več od prijateljstva. Vse pogostejše telefone je opazila tudi Sara. V ljubosumju ji je rekla: »Mami, kaj se dogaja s tabo! Ali se ne bojiš, da si morda drugič v življenju srečala kakšnega prevaranta? Ali boš sedaj mene kar zanemarjala?« Lucija se je šele sedaj zavedala, da se je v srednjih letih zaljubila. Hčerki je vznemirjena rekla: »Sara, mislim, da sem šele sedaj zaljubljena. Rada imam človeka, pa ne zaradi spolnosti, temveč ker do njega čutim prijateljstvo. Tebe imam še vedno zelo rada in ne boj se, moja ljubezen se bo podvojila. Tudi Luki sem že povedala, koliko solz sem pretočila, kako me skrbi,

da se tudi tebi ne bi kaj takega zgodilo kot meni. Predlagal mi je celo, da se poročiva in te posvoji. Toda Sara, te misli so samo sanje. V tem malem stanovanju sem doživela ob tebi toliko lepih stvari. Koliko mojih prijateljic je naredilo ob tebi dobra dela, ko so te v času moje službe popazile, da so razbremenile babico, kolikim prijateljicam si pokazala, kaj pomeni otroški smeh, tudi če je stanovanje bolj skromno.« »Mami, saj te ne obtožujem, ker upam, da bom nekoč tudi jaz srečno zaljubljen in si ustvarila družino. Tedaj boš ti postala osamljena, zato ti želim vso srečo z gospodom Luko,« je z drgetajočim glasom šepetala Sara. Odprla je kovček z violino in mamici zaigrala njeno najljubšo pesem. Ob Larini pesmi se je Lucija spominjala dni, ko se je skupaj s svojo mamico sankala po gričku za hišo, ko sta z očijem postavljali snežaka, ko so bili čudovita družina. Žal se je po mamini smrti mnogo spremenilo. Vseskozi se je našla bolj v zadnjem delu besedila te pesmi. Danes pa ji je toplo pri srcu. Vse bolj čuti, da je našla človeka, ki jo bo imel rad zato, ker je imela srce, ki je vsem ljudem želelo le dobro.

Vso jesen je Lucija z Luko v prostih urah hodila na krajše sprehode. Ker se Luka še ni počutil dovolj spretnega za avtomobilski volan, je Luciji za rojstni dan dal darilni bon, na katerem je pisalo, da lahko v naslednjih štirinajstih dneh koristi pet ur obnovitvenega tečaja za voznike avtomobilov. Kako srečna je bila, ko se je po teh urah sama upala sestiti za

volan. Luka ji je predlagal, da njega in Saro popelje na tortico v sosednji kraj. Sara se je ob slaščici in soku takoj ujela z Luko. Ob koncu druženja je pristala na Lukovo ponudbo, naj ga tika. Ko sta prišli Lucija in Sara domov, je Sara dejala mamici, da ima dober okus, da ne bi imela nič proti, če bi ji nadomestil očeta, ki ga ni nikoli spoznala. Vprašala je še mamico: »Mami, ali boš kar odšla k Luki in me pustila samo brez poroke?« »Ne, draga ljubica. Luka mi je že predlagal, da se obe preseliva v njegovo stanovanje. Povedala sem mu, da si želim cerkveno poroko, da bova iz zakramenta svetega zakona črpala milost in zvestobo, ki naj naju obvaruje pred zakonskim viharjem. Po zakramentu želi Bog zavarovati družino, tako kot je bila varovana sveta Družina, ki je z Jezuškom bežala v Egipt pred Herodovim mečem. Sara, naj ti še povem, da je bil Luka bolj praznični kristjan. Torej je šel za večje praznike k maši, druge nedelje pa kar ni našel časa za obisk maše. Sedaj, po preboleli bolezni, pa se pogosto zahvaljuje Bogu za bolezen, ker verjetno se sicer midva ne bi nikoli srečala,« je še pojasnjevala mama Lucija.

V začetku decembra se je Luki zdravje že toliko vrnilo, da je povabil Lucijo na sprehod po delu Ljubljane, kjer sta oba obiskovala srednjo šolo. Najprej sta odšla v cerkev svetega Jožefa, ki je bila Luciji tako ljuba. Njej je v tihoti veličastne cerkve, v svetlobi svetega Jožefa podal zaročni prstan. Rekel ji je: »Lucija, sprejmi ta prstan v želji mojega pričakovanja, da se

prihodnje leto poročiva. Ker je sveti Jožef tudi zavetnik družin, povej Sari, da sta obe v mojem stanovanju dobrodošli. Obljubim ti, da ti bom zvest mož, Sari pa bom po vzoru svetega Jožefa skrbnik, kakor je on skrbel za Jezusa. Sedaj je že čas, da se poslovim od lagodnega življenja pri svojih starših. Morda so mi mnogi zavidali, kako mi je lepo, ko mi ni treba skrbeti za vsakodnevne malenkosti, vendar to je bilo le navzven. V sebi pa sem čutil neko praznino, da nisem nikomur potreben, da me nihče ne ljubi ter da poleg vzglavnika na postelji nimam nikogar, kamor bi naslonil glavo in delil z njim srečne trenutke, pa morda tudi preizkušnje. Hvala Bogu, da te je med mojo boleznijo poslal, da si mi lajšala bolečine, vlivala upanje in željo po življenju.« Lucija je vznemirjena sprejela prstan in objeta sta zmolila zahvalo Bogu za srečanje njunih src. Lucija je še dodala: »Sveti Jožef, zavetnik družin ...« In v cerkvi se je zaslišal glas: »Prosi za nas.« Ko sta stopila iz cerkve, sta se namenila v bližnjo

slašničarno. Med potjo ju je ustavil brezdomec: »Gospod, ali je morda ta bunda vaša? Pozimi sem vas večkrat videl v tem delu mesta, sedaj pa se mi zdite nekaj spremenjeni.« Luka je malo zardel in rekel: »Ta bunda je bila nekoč moja, sedaj pa je že eno leto tvoja!« Oba sta se nasmehnila. Človek z obrobja družbe je segel v žep in Luki rekel: »Gospod, verjetno se spomnite, kako sem pretekli advent, ko je snežilo, hodil po pločniku. Res sem bil premražen. Vi ste me ogovorili in vprašali, ali me kaj zebe. Nesramno sem vam zabrusil: Tebe ne more zebsti, ker imaš debelo bundo. Vi ste si jo slekli ter mi jo dali, sami pa ste stopili v avtomobil. Celo zimo me je grela, spomladi pa je nisem hotel zavreči, ker me je spominjala na dobrega človeka, ki mi je dal bundo s svojega telesa. V čistilnici sem poprosil, da mi jo očistijo in hranijo čez poletje. No, vidite, sedaj jo ponovno nosim. Kadar je res mrzlo, se spomnim na vas in vam želim, da vam Bog plača. Jaz pa vam v zahvalo dam tale bombon, ki ga imam v žepu. Tudi vam, gospa, bi ga dal, pa imam samo tega. Ker je gospod dal meni bundo, sem prepričan, da bo z vami delil bombon. Naj vama tekne,« se je zahvaljeval brezdomec. Luka in Lucija sta bila presenečena. Luka je povabil brezdomca na tortico v bližnjo slašničarno. Ko je tam beraču povedal, kako težko bolezen je prebolel in da sta se pred srečanjem zaročila, je ta dejal: »Bog vaju ima rad, pa na svet'ga Jožefa ne pozabita, v čigar cerkvi pogosto preživljam deževne ali snežne dni.« Lucija in

Luka sta v beraču videla božjo previdnost. Lucija je rekla: »Luka, sam Bog je prišel v podobi tega siromaka na najino zaroko. Vere se ne najde v blišču in hrupu, temveč skromnosti betlehemskega hleva. Tudi Jezus se ni rodil v palačah, marveč v razpadajoči votlini, ki spominja na bedo tega sveta. Vendar puščava in trnje sta potrebna, da opazimo milost, ki nam jo pošilja Bog. Predlagam ti, da v teh adventnih dneh greva še k zakramentu sprave.«

V naslednjih dneh sta Lucija in Luka opravila temeljito življenjsko spoved. Po njej je v njunih srcih zasijala luč, ki je prinesla veliko olajšanje. Luka je dejal: »Sedaj sem končno doumel, da spoved ni obtoževanje samega sebe. Jezus v zakramentu ponuja, da sprejme moje grehe in jih pomaga nositi. Po odhodu iz spovednice sem začutil veliko olajšanje. Kar poletel bi!«

Božični večer so Luka, Lucija in Sara preživeli skupaj ob potici in Sarinih piškotih, v katerih skrivnosti peke jo je že od otroštva vodila mama Lucija. Nad jaslicami je visel napis, katerega misel je Lucija našla v katekizmu: *Naj bo pastir ali modrec, človek tu na zemlji ne more doseči drugače, kakor da poklekne pred betlehemske jasli in ga moli skritega v slabotnost Otroka.* Luka je Sari dejal: »Sara, dokler nisem spoznal tvoje mami, se me je pogosto lotevalo malodušje. Vse sem imel – službo, stanovanje, oskrbo pri svojih starših, vendar sem bil v srcu nezadovoljen. Ko me je obiskala bolezen in mi je naproti prihajala smrt, sem srečal tvojo mami in sem na svet začel gledati drugače. Edino bal sem se, kako bom s teboj navezal odnos. Sveti Jožef mi je ob zaroki dal preblisk. Tudi on ni bil Jezusov oče, je pa za njega skrbel, ga varoval in mu dal proste roke, da si je izbral pot oznanjevanja, veselja ob misli na večno življenje. Sara, kadar boš v stiski, ti bo gotovo pomagala mami, lahko pa pričakuješ tudi mojo pomoč.« Sara je objela Lucijo: »Mami, našla si čudovitega človeka, za katerega sem prepričana, da bo tvoj super mož in meni mnogo več kot očim. V svetem Jožefu je našel čudovit zgled.« Skupaj so pred jaslicami zmolili rožni venec, nato pa se Bogu zahvaljevali za Jezusovega skrbnika svetega Jožefa, ki nam je zgled s pravičnostjo, skrbnostjo za družino, z zaupanjem in delom. Hvala Bogu, da je v jaslicah ob Marijini in Jezuščku.

Ivan Grandovec

Pon. 20.12. <i>BOŽ. DEVET.</i>	Vid.	18.00	Konrad Piko, 8. dan Zofija in Alojz Jakopič, obl., Pdč.
Tor. 21.12. <i>BOŽ. DEVET.</i>	Vid.	18.00	Vsi Strnadovi, Pdč. 23 Jože Babič, Zg.
Sre. 22.12. <i>BOŽ. DEVET.</i>	Vid.	18.00	Danijela Novak, obl., Vid. Marija Zupančič, C. 29
Čet. 23.12. <i>BOŽ. DEVET.</i>	Vid.	18.00	Anton in Kristina Šinkovec, obl. Marija Hočever in sestra Milka A.
Pet. 24.12. <i>Adam in Eva</i> <i>SVETI VEČER</i>	Vid. Pon. Vid.	17.00 22.00 24.00	Meta in Branko Težak, obl., M. v. Ivanka, Marjan in Romana Tiselj, obl. Vsi Mežnarjevi in Franc Škulj Za farane in vse neverne
Sob. 25.12. BOŽIČ Gospodovo rojstvo <i>Anastazija</i>	Pdg. Kom. Vid. Vid.	8.00 9.00 10.30 16.00	Tone in Marija Prijatelj Padli in pogrešani Kompoljci Rozalija Jakič, obl., Z. v. Karolina Kastelic, 8. dan Jože Novak, ml., Kom. 68 A, obl.
Ned. 26.12. Sveta Družina Štefan DAN SAMOS.	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Janez Vidmar Anton Pugelj Štefan Adamič in Jožefa Zrimšek Ga. Pavla
Pon. 27.12. <i>Janez, ap.</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Za duhovne poklice Pogrešani in padli Ponikovci
Tor. 28.12. <i>Nedolžni otroci</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Starši Zidancovi in za zdravje Stane in Mari Babič Jože Strah, obl., K. 8
Sre. 29.12. <i>Tomaž B.</i>	Vid.	7.00	Frančiška Novak, obl., Vodice Ana Žgajnar, obl., Z. v.
Čet. 30.12. <i>Feliks</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Dušan Godec, obl. Danica Blatnik, obl., Z. v. Za llovo Goro

Pet. 31.12. <i>Silvester</i> <i>Staro leto</i>	Vid.	8.00	V zahvalo za prejete dobrote Ana Kastelic, obl., Zg.
	Pon.	10.00	Anton Prhaj
	Kom.	10.00	Za žrtve epidemije in v zahvalo
Sob. 1. 1. SVETA BOŽJA MATI <i>Novo leto</i>	Vid.	7.30	Franc in vsi sorodniki
	Pon.	9.00	Anka, Lojze in Uroš Somrak
	Vid.	10.30	Marija Kaplan, Predst.
	Vid.	18.00	Ivana in Alojz Babič, B. v., obl.
Ned. 2.1. 2. po božiču <i>Bazilij V.</i> <i>Gregor N.</i>	Vid.	7.30	Za farane in neverne
	Pon.	9.00	Alojz, Frančiška in vsi Oblak in Arko Vsi Shawishevi
	Vid.	10.30	Za zdravje M.
	Vid.	19.00	V zahvalo in priprošnjo G. J.
Pon. 3.1. Ime Jezusovo	Vid.	7.30	V čast Mariji za duh. in bogoslovce
	Pon.	18.00	Za zdravje J.
Tor. 4. 1. <i>Angela</i>	Vid.	18.00	Milan Strnad in Tone Prijatelj
	Kom.	18.00	Mirko Buščaj, obl.
Sre. 5. 1.	Vid.	7.00	Skotnikovi, M. v.
Čet. 6.1. TRIJE KRALJI Gospodovo razglašenje	Vid.	9.00	Anton Šporar, obl., M. v.
	Vid.	18.00	Roman Gačnik
	Kom.	18.30	Za pomoč v epidemiji in za zdravje
	Pon.	19.00	Vsi pokojni A. J.
Pet. 7.1. PRVI PETEK	Vid.	18.00	Konrad Piko, 30. dan Jožef in vsi Kralj iz Zagorice
Sob. 8.1. <i>Severin</i>	Vid.	8.00	Franc in Kristina Ljubič, obl., Zg.
	Kom	18.30	Rudolf Strah, obl.
Ned. 9.1. Jezusov krst <i>Hadrijan</i>	Vid.	7.30	Za farane in neverne
	Pon.	9.00	Karel Lenarčič, obl.
	Vid.	10.30	Jože Štih, obl., Vid.
	Vid.	18.00	Karolina Kastelic, 30. dan